

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

VY FRÅN BALTISKA UTSTÄLLNINGEN JUST NU. — HOFFOTOGRAF RAHMN, MALMÖ.

15 DE ÅRG.

DEN 15 MARS 1914.

Nº 24

Foto. Kaudern, Stockholm.

Titel: Bengt Nilsson

Bengt Nilsson

AXEL VENNERSTEN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den nya ministärens i parlamentariskt hänseende utan jämförelse starkaste namn är tvifvelsutan finansministern, ledamoten af Riksdagens andra kammare, direktör Axel Vennersten.

Axel Fredrik Vennersten är född i Borås den 20 januari 1863 och fyllde således för kort tid sedan femtio år. Föräldrarna voro fabriksidkaren Johan Fredrik Vennersten och hans maka i första gifvet Olivia Siedberg. Efter att ha åtnjutit elementarundervisning dels i hemstaden dels vid Göteborgs högre allmänna läroverk blef han i tillfälle att vid tekniska läroanstalter i utlandet förskaffa sig grundliga teoretiska insikter i allt hvad till textilindustrin hör. Åren 1880—81 genomgick han sålunda tekniska läroverket i Rheydt i Rhenprovinsen och förvärfvade sig därefter ingenjördiplom i kemi från Ecole de chimie i Mülhausen i Elsass. Därefter praktiserade han i icke mindre än fyra år (1883—87) som kemist å ett kattuntryckeri å sistnämnda för sin betydande industri utmärkta ort samt innehade ett år (1887—88) anställning som kemist jämväl hos en färgfirma i New York. Sålunda utrustad med en betydande äfven praktisk erfarenhet inträdde han som delägare i sin faders firma, hvilken småningom vann en betydande utveckling; när densamma 1895 ombildades till J. F. Vennerstens fabriksaktiebolag, blef Axel Vennersten verkställande direktör i detta och kvarstår alltjämt i denna egenskap.

Samma år började den offentliga bana, som nu fört honom till de samhälleliga förtroendeuppdragens högsta trappsteg. År 1895 invaldes han nämligen i Borås stadsfullmäktige. Åtta år därefter insattes han jämväl i landstinget och vid 1905 års val till Andra kammaren skänkte fädernestadens valmän honom ett mandat äfven i denna. Till sin grundåskådning strängt konservativ och i tullpolitiskt hänseende rättrogen protektionist utmärkte sig Vennersten dock redan vid denna tid för en viss förståelse för demokratiska kraf, hvilken ingalunda var vanlig bland hans partikamrater och hans val i en sådan konservatismens huvudort, som Borås var i den gamla röstskalans tider, hälsades nära nog som en seger för frisinnet. Det må tilläggas, att Vennersten äfven senare visat sympatier mot vissa folkliga rörelser; mot nykterhetssträfvandena t. ex. torde ingen medlem af stadshögern intaga en mera tillmötesgående ställning än han.

Högerman var och är emellertid Vennersten, och han har med sin arbetsamhet och ej obetydliga formella talang småningom kommit att intaga en ledande ställning i sitt parti samt varit ledamot af andrakammar-högerns förtroenderåd. Af regeringen anlätades han redan 1906 för ledamotskap i den stora tulltaxekommittén; den starkt skyddsvänliga anda, som hvilade öfver dennas betänkande, icke minst i hvad som rörde textilprodukter, härrörde nog till god del just från honom och han blef sedan (1910) äfven en af Sveriges underhandlare vid ävägbringande af den senaste svensk-tyska handelstraktaten. I kammaren debuterade han med ett anförande i den af honom lifligt omhuldade torfirågan — han är själf intresserad i den västgötska torfindustrien — och föreslog som ett viktigt medel att främja denna utfästandet af ett eller flera pris för sådana anordningar eller uppfinningar, som afsevärdt kunde nedbringa arbetskostnaderna för tillverkningen af brännstoff. I öfrigt gjorde han ett par betydande inlägg i afseende på behöivet från textil-

industriens synpunkt af en revision af tulltaxan, inlägg, som väl föranledde hans ofvan omtalade insättande i tulltaxekommittén. Men inom riksdagen gick hans befordran sakta och först vid 1908 års riksdag blef han ledamot i utskott: det särskilda tuberkulosutskottet. Vid 1906 års riksdag hade han ett varmt anförande (äfven motion) till förmån för folkskollärarinnors likställighet i aflöningshänseende. Först 1909 blef han ordinarie ledamot i tillfälligt utskott och därefter från och med 1910 i bevillningsutskottet, där han sedan avancerat till vice ordförande. I utskottet deltog han bl. a. i den kompromiss, som ledde till nu gällande tulltaxas antagande.

Af Vennerstens politiska inlägg i andrakammardebatterna tilldrog sig särskildt det uppmärksamhet, hvori han motsatte sig den 1909 slutgiltigt antagna rösträttsreformens omedelbara tillämpande genom båda kamrarnes upplösning på hösten 1910. Under erinran om den förestående tulltaxerevisionen och den tysk-svenska handelstraktatfrågan ville han, att den gamla första kammaren skulle bevaras vid så vidt möjligt oförändrad sammansättning så länge som möjligt. "Om första kammarens inlägg vid behandlingen af våra ekonomiska angelägenheter", yttrade han, "äro måhända meningarne delade, och jag skall icke tillåta mig att därom fölla ett ömdöme. Men det enkla faktum läser väl ändå icke kunna bestridas, att i många fall det har varit tack vare den hjälp, första kammaren lämnat, som vårt näringslif fått det stöd, åt hvilket det haft att glädja sig sedan ett par tiotal år tillbaka. Icke minst i den trakt, där jag har mitt hemvist, är den känslan ännu lefvande, att det var den omskapning af våra tullpolitiska förhållanden, hvilken inträdde för 20 år sedan, som landet har att tacka för de stora framsteg, som det gjort. Det synes mig därför, att hvad som göras kan för att icke alltför hastigt någon omgestaltning i dessa lyckliga förhållanden må äga rum, *det* bör man sörja för." Men han reserverade sig tillika uttryckligt mot, att detta yttrande dikterats af någon misstro mot rösträttsreformen: "Jag hoppas tvärtom det allra bästa af framtiden och har det allra största förtroende till de nya valmansmassor, som nu skola träda fram på skådeplatsen."

Under de stora februaridebatterna i år föll det på Vennerstens lott att föra andrakammarhögerns talan vid uttalande af en protest mot det begäber, som bondetågets aktningsskjudande opinionsyttring enligt dess mening blifvit utsatt för från borgmästare Lindhagens sida. Han gjorde det i korta, enkla och värdiga ordalag.

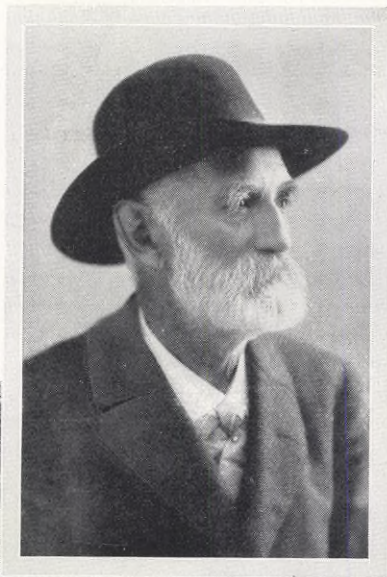
Hela Axel Vennerstens riksdagsmannaverksamhet har varit ägnad att på det kraftigaste befästa hans ställning i hembygden. Ingen har bättre än han kunnat förstå att föra den speciella Boråsindustriens särskilda talan i bevillningsutskott och Andra kammare. Ingen af de "upplösta" behöfver heller känna sig mindre osäker om ett omval än han. Ett insegel på hans ställning till hembygdens affärslif ligger för öfrigt i hans ordförandeskap i Södra Älfsborgs läns industri- och handelskammare i Borås.

Sedan 1889 är Vennersten i äktenskap förenad med Adèle Emilie Jagenburg, dotter af fabriksföreståndaren vid Rydboholm Gustaf Jagenburg och hans maka Emelie Wülffing, båda bördiga från Elberfeld i Tyskland.

SKAPAREN AF JÖNKÖPINGS STADSPARK.

F. D. POSTMÄSTAREN J. A. OLSSON, 70 ÅR D. 12 MARS.

Skaparen af Jönköpings vackra stadspark, f. postmästaren *J. A. Olsson*, fyllde den 12 mars 70 år. Den ännu från tidigt på morgonen till sena kvällen rastlöst verksamme och liflige åldringen kan se tillbaka på ett lif, fyllt af ständigt nya, helt sin man kräfvande uppgifter i det under hans postmannabana i snabb utveckling stadda postverket. Rik på initiativ en organisatör och nydanare som få, ägnade han sig med aldrig svikande energi helt åt tjänsten intill de senare åren före pensionsåldern, då hans levande kärlek till naturen, till träd och växter, fick ny näring genom tillkomsten af den stadsparkanläggning, som skulle bli hvar hjärtebarnet, värmande och spridande brittsommarglans öfver hans för lifvets skönhet och rikedom alltid öppna sinne.

utgöres af ståtliga ekar, tallar och björkar med en frodig undervegetation af vildväxande buskar och blommor. Den starkt kuperade terrängen erbjuder ett stort antal härliga utsiktspunkter såväl öfver Jönköping som Vättern.

Utom ett stort antal utmärkta lek- och idrottsplatser innesluter parken en del kulturhistoriska minnesmärken, såsom Bäckaby kyrka från 1430-talet, Solberga klockstapel från 1700-talet, en ryggstuga från 1600-talet, kolmila, milstenar, grafvält m. m. Äfven för den materiella välfärdnaden är sörjdt genom befintliga restauranter och kafélokaler.

Genom sina härliga naturscenerier, sitt höga friska läge, sin stärkande skogsluft och sina ypperliga anordningar till den sportande ungdomens tjäns utöfvar parken en mycket stark drag-

VY FRÅN JÖNKÖPINGS VACKRA STADSPARK.

Platsen för denna härliga, vidtomtade parkanläggning var ett antal år tillbaka ingenting annat än en delvis försumpad, snärlig skogsmark. Ett sällskap för platsens omdaning till en folkpark för Jönköpings stad bildades år 1896 med dåvarande landshöfdingen friherre H. Palmstierna som ordförande, Postmästare O. som samtidigt ingick i styrelsen i egenskap af sekreterare och kassaförvaltare innehar sedan 1906 jämväl ordförandeskapet. De första arbetena med torrläggning, rödning och vägars planerande i den vattensjuka snaruppyllda marken utfördes af fackmän liksom äfven en plantering af åkerfält, hvilka senare tillagts parken. Som den öfvervakande och ledande kraften i det storslagna företaget har stått och står alltiämt postmästare O.

Anläggningen som har en areal af icke mindre än 37 har — till jämförelse kan nämnas att Skansen utgör 30 har — är ordnad som en s. k. vildpark med ett trädbestånd, hvilket hufvudsakligen

ningskraft på stadsbefolkningen, hvilken i den storslagna anläggningen ser en af sin stads värdefullaste ägodelar. Sommar som vinter är det tusenden och åter tusenden som i dess sköte söka och erhålla hvila och vederkvickelse.

(Till illustr. å sid 381).

Till Durazzo har i dagarna ankommit ett batteri kanoner, en gåfva från den italienska regeringen till det albanska konungariket. Då serberna på sin tid besatte Durazzo bortförde de alla där befintliga förråd af vapen, hvadan de nu ankomna italienska kanonerna äro de enda som finnas i staden. De motfogos fördenskull med stormande glädje af befolkningen och bleivo föremål för en så påträngande nyfikenhet att vakt måste utsättas vid dem. Säkerligen ha de kommit väl till pass under det nya furstparets jubelhälsade intåg i dessa dagar.

BÄCKABY KYRKA i Stadsparken.

FRÅN HUFVUDSTADENS SCENER.

Foto. Jager, Sthlm.

Kliskt Bengt Silfverparre

"ALADDIN" Å K DRAMATISKA TEATERN: Fru Bosse (prinsessan) och hr de Wahl (Aladdin) och Palme (sultanen). Nedre bilden: "ORLEANSKA JUNGFRUN" Å SVENSKA TEATERN: Fru Brunius (i titelrollen) och hr Ekman (Lionel).

Till illustr. å nästa sida.

En Wallanderutställning pågår f. n. i Konstföreningens lokal i Stockholm, som tillhör de mer intressanta expositionerna under den nu pående säsongen. Gerda och Alf Wallander dela broderligt utställningssalen, den förra visande ett antal af sina senaste dukar, bland hvilka flera genom sin starka stämning och sin lyckliga färgbehandling äro ypperliga saker, den senare framträdande som den mångfrestande och mångkunnige textil-artisten. Alf Wallander utställer bland annat två möbeluppsättningar, afsedda att representera konstnären på Baltiska utställningen. Den ena är en matsalsmöbel i bordeaux-färgad ek, modärn till sitt litet massiva snitt och klädd med lilafärgad så kallad två-skaftad hemväfnad. I den andra, en läcker salongsmöbel i empire i ljuspolerad björk med detaljer i ebenholtz, framträder konstnärens eleganta behandling af materialet och hans fantasiulla talang i särskildt gynnsam dager. Utom dessa möbler exponerar hr W. en liten utsökt kollektion silfversaker, samt textil och fajans.

Två märkliga teaterpremiärer äro att anteckna från den gångna veckan. Fredagen den 6 mars gaf *Dramatiska teatern* en af Carl Hedberg gjord ganska lyckad scenisk bearbetning af Oelenschlägers världsberömda ungdomsdrama "Aladdin". Påkostad en praktfull och dyrbar utstyrelse samt uppbyren af sådana krafter som hr de Wahl som Aladdin, fru Bosse som prinsessan, hr Palme som sultanen samt hr Hedqvist som Nureddin gjorde pisen ett starkt intryck på premiären och fick en välförtjänt succés. Trots allt verkar stycket dock litet gammalmodigt och naivt och det torde vara ifrågasatt, huruvida det kommer att hålla sig så länge på spellistan, att teatern får lön för mödan, som kostats på den väldiga sceniska apparatens igångsättande. Då vann *Svenska teatern* dagen efter med mindre besvär en icke obetydligt större konstnärlig seger genom framförandet af Schillers "Orleanska jungfrun", ej gifven sedan åttiotalet i Stockholm. Gunnar Klintberg, som har äran af styckets upptagande, dess lyckliga bearbetning samt ypperliga iscensättning fick här en stor och välförtjänt belöning för sina outtröttliga sträfvanen att söka hålla Svenska teatern uppe på en nivå öfver de banala kassapiessernas. Den krävande titelrollen, en gång med bravur kreerad af Emilie Högvist, innehades af fru Brunius som jämte hr Klintberg kan dela den stora segerns ära och här vann en af sina största framgångar under sin hittills korta men glänsande bana som primadonna.

(Till illustr. å sid. 382.)

Den stora cirkusbyggnaden vid Jernbanegade i Köpenhamn härjades den 7 mars af en häftig eldsvåda. Elden som antagligen efter att haiva legat och pyrt sedan aftonens föreställning, utbröt vid 1/2 7-tiden på morgonen tog i de brännbara ämnena så våldsamt fart att efter en halftimme endast komplexets yttermurar återstodo. Närliggande byggnader voro starkt hotade.

Foto. Jager, Sthlm.

Kliskt Bengt Silfverparre

SVENSK MÖBELKONST.

H. S. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.-Gbg.

ALF WALLANDER: MATSALSMÖBEL I BORDEAUXFÄRGAD EK. Afsedd för Baltiska utställningen.
Denna och nedanstående interiörer f. n. exponerade i Stockholm. — Text å föregående sida.

H. S. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.-Gbg.

ALF WALLANDER: EMPIRE SALONGSMÖBEL I LJUSPOLERAD BJÖRK MED EBENHOLTZ. Afsedd för Baltiska utställningen.

SAVOYEN—CARIGNAN—BOURBON—LAMBALLE.

PRINSESSAN AF LAMBALLE OCH DE FÖRSTA ÅREN AF HENNES LIF I FRANKRIKE.
FÖR HVAR 8 DAG AF ADA DAMM.

Vid det italienska konungaparets besök i Sverige sistlidne sommar föll min tanke på ett af de mera bemärkta namnen i Frankrikes historia: *prinsessan af Lamballe*. — Denna härstammade nämligen just från den yngre gren af Casa Savoia, som räknar konung Victor Emanuel bland sina ättlingar, nämligen Savoyen-Carignan.

Marie Therese Louise af Savoyen Carignan föddes den 8 september 1749, som fjärde dotter till prins Victor Amadeo af Carignan. Hennes mor var född markgrefvinnan af Hessen-Rheinfels och hade särskildt lagt sig vinn att af sina döttrar skapa insiktsfulla husmödrar, mindre måhända att göra dem förtrogna med den stora världens bruk och intriger.

I "Gazette de France" för den 14 januari 1767 läses:

"Förliden torsdag anhöll baron de Choiseul, Frankrikes ambassadör i Turin, hos hans majestät konungen af Sardinien om prinsessan Marie-Thereses af Carignan hand för prinsen af Lamballe. — — — Konungen har tillkännagifvit denna förmälning för herrarna af Annunziatorden samt de förnämligare medlemmarna af sitt hof, äktenskapets undertecknande och den kyrkliga vigseln komma att äga rum lördagen den 17 i denna månad, och den unga prinsessan afreser samma dag till Frankrike."

Den blifvande brudgummen stod Frankrikes konungahus nära, han var son till hertigen af Penthièvre och sonsons son till Ludvig den fjortonde och madame de Montespan. Den unge prins Louis Alexandre Joseph Stanislas de Borbon Lamballe var vid denna tid endast nitton år, men hade dock redan i grund hunnit med att "fördärfva sin blomstrand ungdom", genom utsväningar af värsta slag. Hans far hertigen, som var utomordentligt bigott och personligen lefde ett slags munklif på Rambouillet, allt

Öfver porträtt. Lucas: Bengt Sjöberg: PRINSESSAN AF LAMBALLE.

hans värdige son tillbragte sina aftnar med — att göra godt. Och hertigen, hvilkens eget, allt uppslukande intresse var välgörenheten, var högligen benägen att sätta tro till denna fromma utläggning, hvadan prinsens små utflykter till en tid fingo ostördt fortsätta.

Slutligen blef han emellertid alltför väl känd i orten, att hertigen skulle kunna förblifva okunnig om sanna förhållandet, och denne skyndade nu att, som han trodde, genom ett tidigt äktenskap föra den förlorade sonen i säker hamn. Detta var förspelet till bröllopet på slottet i Turin den 17 januari 1767.

Äktenskapskontraktet undertecknades af konungen af Sardinien och hela den kungliga familjen. Baron de Choiseul undertecknade detsamma för hertigen af Penthièvre, därefter följde den kyrkliga vigseln, därvid brudens äldste bror Vittorio "per procuracion" föreställde brudgummen. Vid utträdet från slottskapellet gaf konungen sin hand åt bruden och förde henne till slottets festsal, där enligt urgammalt bruk

stod en ståtlig paradssång, på hvilken prinsessan o. hennes bror i "full stass" togo plats för att gifva cour.

Konungen var högligen tillfreds med detta förnämliga gifte för sin unga anförvänt och anbefalldes i hennes synnerliga åtanke vid hovet i Versailles sina egna två

martjänare befallning att följa efter och inrapportera dessa expeditioners mål.

Det dröjde naturligtvis ej länge, innan prinsen upptäckte att han var förföljd. Han vände sig då helt resolut till kammartjänaren med frågan:

— Hur mycket har du af min far för att följa mig?

— Femtio louisdorer, monseigneur, stammade betjännen ynkligt.

— Godt, jag ger dig lika mycket för att du låter bli och femtio käpprapp på köpet, om du understår dig att vara olydig.

Kammartjänaren var en värdig representant för de illsluga lakejsjälär, som pläga figurera i fransk komedi. Han strök med god smak bådas louisdorer i fickan och lugnade den godtrogna gamle hertigen med den försäkran, att

Lettre du prince de Lamballe à M. de Moras.

à Bray ce 12 juillet 1766.

*ja voi Monsieur la lettre que vous avez pu être parvenu de
Monsieur le 4 de ce mois je vous en ai fait de bons
mandats que vous voulez bien m'en donner de la Cour et
Monsieur a qui je vous prie de faire agréer mes respects ainsi
que ceux de votre sœur Madame de la Cour et
un très bon bon à une très jolie femme qui en est digne
effrayé de 15 ans au double je suis en aimant force
d'aimer ce que je s'efforce de lui procurer en le promettant
beaucoup en sabrielle avec je ne puis beaucoup au quinze ans
elle il ne manquera pour rendre le plaisir ample que cela
desse voir adette a poster de son amour, et sincère, de
la douceur de l'aimant que j'ai pour vous
L'Ed. de Bourbon*

Crécy den 12 juli 1766.

Min herre, jag har mottagit ert bref, som ni gjort er mödan tillskrifva mig den 4 i denna månad och jag är eder ytterst förbunden för de goda nyheter ni delgifver mig beträffande grefvinnan de la Marche, till hvilken jag ber er framföra min vördnad liksom till fru de Moras. Vi hafva vistats här i 15 dagar under utmärkt vackert väder tillsammans med fru d'Ossun, som är en mycket vacker kvinna, femton år, ofantligt glad och mycket nöjeslysten, hvarför jag så mycket som möjligt söker promenera henne i kabriolett samt spela quinze med henne. Det fattas endast, för att nöjet skulle vara fullständigt, att se er och försäkra er, min herre, om uppriktigheten i de känslor, jag hyser för er.

L. A. J. S. de Bourbon.

BREF FRÅN PRINSEN AF LAMBALLE TILL HERR DE MORAS. (Facsimile) ((Öfversättning)

döttrar, hvilka också i sinom tid blefvo grefvinnor af Provence och Artois samt äfven som man vet, båda fingo bära Frankrikes krona.

Vid bröllopsbanketten hade bruden för första gången aflagt den allvarsamma sardinska dräkten och var nu klädd efter franskt mod. Samma dag afreste hon med sin svit till sitt nya fädernesland.

* * *

Den 30 januari rastades i Montereau, och det berättas som visst, att brudgummen, som var otålig att skåda sin brud och på samma gång skattade at tidens smak för maskeradupptåg, där uppvaktade prinsessan i en tjänares skepelse för att öfverlämna blommor från — sig själf. Han lär äfven hafva uttryckt sin synnerliga förtjusning öfver prinsessans behag, och äktenskapet ingicks alltså under lyckliga auspicer.

Staden företedde den 31 januari en liflig anblick, här skulle nämligen det egentliga bröllopet stånda. En präktig äreport med de bourbonska och savoyiska vapnen stod rest utanför staden, och på det gamla slottet, som tillhörde markiserna af Guerchy, och som en gång skadat Dauphins giftermål med Josepha af Sachsen, rustades till bankett.

Karosserna rulta fram till kyrkan, först den carig-nanska, strax efterföljd af härtigens af Penthievre med brudgummen. Den gamle härtigen är denna dag strålände, framtiden ler ännu en gång mot honom. I sitt äktenskap med en prinsessa d'Este har han ägt sju barn, af hvilka fem hvila i grafhvalfvet på Rambouillet, endast prinsen af Lamballe och en dotter återstår honom. Men — kan man skåda in i framtiden? Och han ler ömt mot den unga bruden. Denna nigar djupt för sin blifvande svärfar och för sin brudgum. Maria Teresia af Savoyen är vid denna tid aderton år, lång och smärt, med ett härligt ljusst hår, ovanligt klar hy och stora klarblå ögon. Hon är mycket blyg, och alla dessa ceremonier hafva varit en skärseld att genomgå. Nu lyfter hon blicken till sin brudgum och igenkänner i honom bodbäraren från gårdagen. Hon vedervägar en skygg liten förebräelse för det lilla bedrägeriet, men prinsen endast småler helt skälmaktigt, och man tågar in i kyrkan, där ärkebiskopen af Luynes med trakstens prästerskap väntar vid altaret att mottaga brudparet.

Efter vigseln äger bröllopsbanketten rum, och samma afton afresa de nygifta till Versailles för att presenteras för haus majestät konung Ludvig den femtonde och hofvet. Dauphin, sedermera Ludvig den sextonde, antecknar samvetsgrannt:

“Den 5 februari 1767, prinsessan af Lamballes presentation.”

* * *

Det unga paret har alltså börjat vandringen vid hvarandras sida. Men det hade varit nästan löjligt för en ung elegant från denna tid att i längden vara sin hustru trogen, hälst denna hustru visserligen fått en mycket solid uppfostran, men var ofantligt föga “pikant” och därtill bra nog naiv och oerfaren. Fem månader efter giftermålet stod han i intimt förhållande till fröken de la Chassaigne, skådespelerska vid Comédie Francaise.

Ytterligare tre månader förflyta, och han har nu hamnat hos en känd demimondän, fröken La Forest, känd för sin ovanliga tygellöshet, och hvilken han förärat en del af de diamanter, hans hustru vid sitt bröllop erhållit af härtigen af Penthievre. Denna

var emellertid slug nog att till härtigen återlämna juvelerna, och den gamle blef så rörd öfver denna handling, att han ädelmodigt lofvade att för framtiden beskydda den sköna, som troligen ej hade behof därpå. Hon uppök sedermera i Ryssland och förstörde där i grund lyckan i mer än ett hem.

Men nu försvann också prinsen af Lamballe och återfanns först efter ihärdigt sökande i ett uselt hotell garni, där han “skötte sin hälsa”, som blifvit i grund fördärfvad genom hans tygellösa lefnadsätt. Den förtviflade gamle fadern förde honom nu till sitt slott Luciennes för att “genom luftombytet” söka bota sin son, men allt var förgäfvets, sjukdomen hade sin gång, och efter en lång och kvalfull dödsbädd ailed Louis Alexandre Joseph Stanislas de Bourbon, prins af Lamballe, öfverhofjägmästare af Frankrike i en ålder af tjugo år och 8 månader. Så slutade den siste ättingen af kung Sol och den sköna och samvetslösa madame de Montespan, från hvilken åtskilliga olycksbringande karaktärssegenskaper öfvergätt till hennes sonson.

Den stackars unga änkan “begrät sin gemål, som om han förtjänat det”, skriiver en den tidens krönikör. Hennes framtid tedde sig verkligen mörk nog. Till de sina kunde hon knappast återvända, hon hade nämligen vid sitt bröllop högtidligen för all framtid afstått från alla arfs- och förmögenhetsrättigheter i sitt hemland, Frankrike måste hädanefer vara hennes fosterland. Den gamle hertigen var emellertid fullt ut i lika stort behof af tröst som hon själf, och dessa två skulle till lifvets slut vara oändligt mycket för hvarandra. Hvad prinsessan beträffar, var det endast en, som i ännu högre grad ägde hennes tillgifvenhet — alla känna hennes allt uppslukande kärlek för drottningen.

Det var emellertid ej långt ifrån, att hon själf kommit att bära Frankrikes krona. Då Marie Leczinska aflidit, började Ludvig den femtondes döttrar, som önskade så att säga “reglera” sin fars vanor, se sig om efter en ny gemål åt honom. Vid de små təcirklar som de gäfvos för att förströ fadern framkastade de bland andra namn äfven prinsessans. Den gamle monarken tog också förslaget i öfvervägande, partiet var passande, hvad börd och rang ankommo, prinsessan var ung, hvilket här spelade en väsentlig roll, och hade ej just vid denna tid *madame Dubarry* uppträdt på scenen, hade den unga toskanskans öde varit ett annat. Dock är det tämligen visst, att den olycksfödda sköna toskanskan äfven i ty fall krossats af revolutionen, äfven om hon ej, som skedde, blifvit mördad af den rasande pöbeln utan något mera “lagligt” fått gå döden till mötes på schavotten.

MEDDELANDE

till H. 8. D:s Medarbetare.

Skönlitterära bidrag,

hvilka städe i tur och ordning snarast granskas.
HONORERAS OMEDELBART EFTER ANTAGANDE eller returneras i mötsatt fall derest
20 öre porto åtföljt manuskript :: :: :: ::

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG

redaktionen.

RIKSDAGENS UPPLÖSNING.

H. S. D. 4 STOCKHOLMSFOTOGRAF.

RIKSDAGENS LEDAMÖTER PÅ VÄG TILL RIKSSALEN DEN 5 MARS.

Kliché: Bengt Sjöbergparv.

Riksdagens upplösning ägde rum torsdagen den 5 mars och gick af stapeln under mycket enkel och snabb ceremoniel. Klockan half tre samlades kamrarnes ledamöter rätt talrikt i sina plenisalar för en del protokollsjusteringar. Omedelbart därefter tågade ledamöterna, företrädda af sina talmän, till rikssalen, där äfven regeringsrätten, högsta domstolen samt statsrådets ledamöter infunno sig. Sedan civilministern från tronens trappsteg uppläst förord-

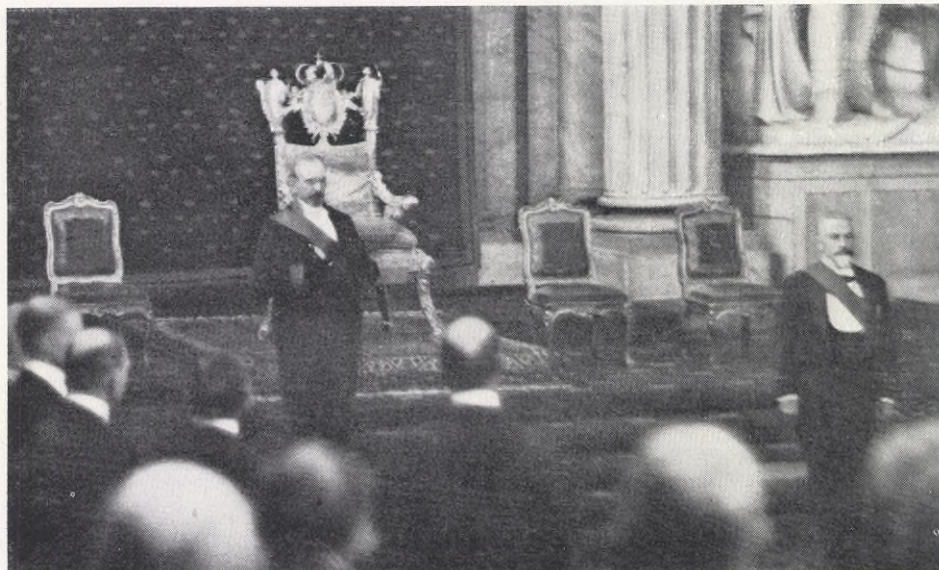
andet för statsministern att upplösa riksdagen, framträdde denne och uppläste k. m:ts bref till riksdagen angående upplösning af riksdagen med nya val till andra kammaren, hvilket var af följande lydelse:

Gode herrar och svenske män.

Då jag af den omsorg om rikets säkerhet, som är min konungsliga plikt, funnit mig manad att lämna folket tillfälle att genom nya val till andra kammaren uttala sin mening i försvarsfrågan, har jag funnit godt att jämlikt par. 109 regeringsformen samt paragraferna 3 och 5 riksdagsordningen, med upplösande af riksdagen, förordna om nya val i hela riket till riksdagens andra kammar, och vill jag framdeles genom särskild kallelse bestämma tiden, då riksdagen skall ånyo sammanträda.

Jag förblifver eder, gode herrar och svenske män, med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-H. Bengt Sjöbergparv, Sthlm—Gbg.

H. EXC. STATSMINISTERN UPPLÄSER VID TRONEN Å RIKSSALEN DET KUNGLIGA UPPLÖSNINGSBREFVET. På andra sidan tronen synes H. exc. utrikesministern.

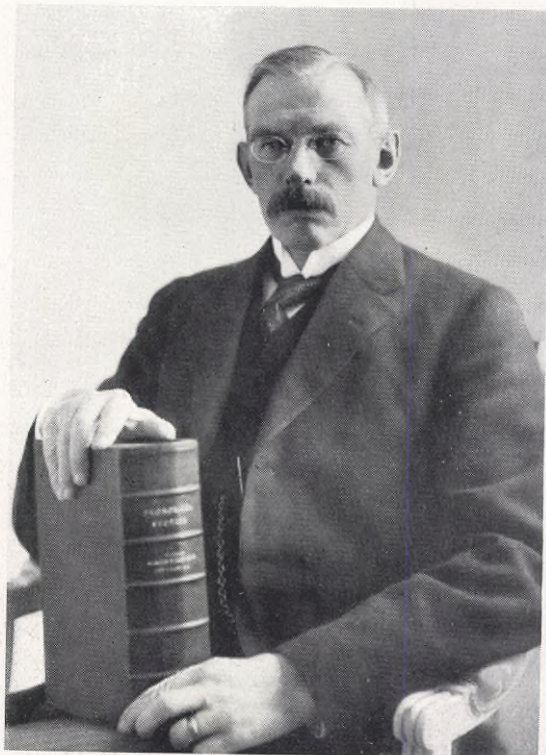
Härmed var den korta ceremonien slut och de närvarande aftågade, kamrarna återvändande till sina plenisalar för att utväxla sedvanliga afskedshälsningar.

F. D. PROFESSOR C. Y. SAHLIN PÅ SIN 90-ÅRS DAG DEN 4 MARS.

F. d. professor Carl Yngve Sahlén, som den 4 mars fyllde 90 år blef vid detta tillfälle föremål för en ståtlig och omfattande hyllning. Bland de lyckönskande märktes konungaparet, de båda universiteten, högskolor och ämbetsverk, professorer och ämbetsmän, lärarekårer, gymnasieförbund, olika styrelser med flera. Inalles anlände 200 telegram. På aftonen gafs släktmiddag för ett 50-tal personer i sonens, landshöfding Sahlén, hem.

Vice häradshöfding Marcus Wallenberg, verkställande direktör i Stockholms enskilda bank, blef på sin femtioårsdag torsdagen den 5 mars föremål för en storartad hyllning. Otaliga voro de uppvaktningar af personligt och annat slag, hvarmed den framstående bankmannen

BANKDIREKTÖREN, V. HÄRADSHÖFDING M. L. WALLENBERG PÅ SIN 50-ÅRS DAG DEN 5 MARS, med det honom tillägnade märkliga arbetet, "Ekonomiska studier".

hyllades, och som gåfvo eklatanta bevis på värdet af de inlägg jubilarén gjort i Sveriges och nordens moderna industri och handel. Styrelsekamraterna i Enskilda Banken anhöllö att få måla hans porträtt samt öfverlämnade en större plakett i ciselradtsilfver, komponerad af Ferdinand Boberg och med hr Wallenbergs bröstbild. "Ekonomiska studier, tillägnade Marcus Wallenberg på hans 50-årsdag den 5 mars 1914" var titeln på ett 616 sidor starkt arbete, innehållande 32 afhandlingar på näringslivets olika områden, som öfverlämnades af en deputation med dr. H. Cavalli i spetsen. A.-B. Papyrus öfverlämnade en större plateau, af drifvet silfver, Allm. Sv. Elektr. a.-b. uppvaktade med ett större skrin i drifvet silfver, bankens tjänstemän öfverlämnade som minnesgåfva en praktfull vas, komponerad af Alf Wallander, A.-B. Diesels motorer öfverlämnade en i silfver och guld utförd miniatyr af en Dieselmotor och Orkla grubeaktiebolag en af koppar från grufvan tillverkad modell af densamma. För öfrigt ha till jubilarén inströmmat adresser, telegrammer och blomsterhyllningar i oändlighet. Häradshöfding Wallenberg har till hugfästandet af dagen till Ensk. bankens tjänstemän öfverlämnat 25 % af hvars och ens årslönen, en gåfva till personalen af c:a 150,000 kr

SVENSK TAPPERHET PÅ FRÄMMANDE FÄLT.

SVENSKA OGH NORSKA FRIVILLIGA I DANSKA ARMÉN UNDER 1864 ÅRS KRIG. Gruppfotoграфи på sin tid tagen i Danmark och nu ställd till H. 8. D:s disposition. Bilden är af ett betydande intresse i dessa dagar då 50-årsminnet begås, och hänvisa vi härom till n:r 22.

Till svenska landförsvarsdepartementets kommandoexpedition har ingått meddelande om, att *major Oskar Ohlson* vid svenska gendarmeriet i Persien den 26 febr. stupat under den häftiga strid en afdelning gendarmer denna och påföljande dagar utkämpade vid Kaserun mot Nasridivanstammen. Enligt senare meddelanden försökte major Ohlson under stridstumultet att med egen hand utlägga en mina invid ett fiendtligt fort, men träffades af ett skott i hufvudet och föll dödligt sårat till marken. Den så hjältemodigt stupade svenske officeren har begravts i Shiras.

Major Oskar Ohlson inträdde i persisk tjänst i slutet af förra året och öfvertog på nyåret befälet öfver den beridna delen af gendarmeristyrkan i Shiras, i spetsen för hvilken han föll. Äfven tidigare hade han pröfvat på krigets mödor. Som tjuguarig vann han år 1897 — han var då volontär vid Skånska dragonregementet — anställning som frivillig vid ett engelskt kavalleriregemente och deltog i denna sin ägenskap i Boerkriget. Han återvände sedan till hemlandet och utnämndes 1902 efter allagd officers-examen till underlöjtnant vid Gottlands artillerikår samt tre år senare till löjtnant. Under åren 1911—1913 tjänstgjorde han som adjutant i militärbefälhafvarens på Gottland stab.

Den bortgångne, som vid sitt frånfalle var 37 år gammal, söries närmast af sin maka, fru Helena Ohlson, född Siwers, hvilken varit honom föliaktlig till Persien och äfven ledsagat honom i striden. Vid Kaserun uppehöll hon, efter det major Ohlson stupat, modet bland gendarmerna, tills förstärkning anlände, och ägnade sig sedan med uppoffrande hjältemod åt de sårades vårdande.

Från Teheran meddelas att regenten och persiska regeringen skänkt änkan efter major Ohlson hvardera 1.000 pund sterling hvilken åtgärd torde få tydas som ett erkännande af de stora tjänster den svenske officeren under den gångna tiden gjort Persien.

En landsman, som under flera år varit anställd vid *Franska främlingslegionen* och därunder deltagit i dess strider i Marocko, har anhållit att genom oss få uttala en varning för inträde i denna kår. Engagementet i densamma gäller fem år, aflöningen är mycket låg, strapatserna och försakelserna oerhörda. Öfveranstängning och svåra sjukdomar kräfva talrika offer bland kårens medlemmar.

Efter fotografii.

Kilche: Bengt Sjöbergparra.
OSKAR OHLSON major vid Persiska gendarmeriet, stupad under strid vid Kaserun d. 26 febr.

SVENSK VID FRANSKA FRÄMLINGSLEGIONEN, anmodar H. 8. D. meddela allmänheten en varning mot att inträda i kåren

ENVOYÉN.

FÖR HVAR 8 DAG AF **K. G. OSSIAN-NILSSON.**

ROSSHANDLARE Dalberg be-
fann sig i Parlamentsbyggnaden i London — närmare bestämt i väntrummet till Underhusets sessionslokal. Han var en man i flokken, i den täta flock, som före hvarje session belägrade ingången för att få inträde som åhörare.

Det var en mycket blandad flock. Grosshandlaren hade med vanlig svensk försynthet gifvit den en hastig granskning, strax efter det han släppts in. Det fanns där människor af alla klasser, öfvervägande dock af de s. k. lägre. En viss fattigdom eller torftighet präglade de flestas yttre, och af många ansikten kunde man gissa, att Parlamentsförhandlingarna kanske intresserade mindre än utsikten till en god, varm plats inomhus med en angenäm gratisförströelse. Det var nämligen vinter.

Men naturligtvis fanns där också en samling välklädd och välfördt folk, måhända mest främlingar, som af nyfikenhet ansökt om tillåtelsen att besöka en engelsk parlamentssession. I den ställningen befann sig just grosshandlare Dalberg. Han hade nyss lämnat sitt kort till poliskonstapeln, som befordrar det in i salen till en af vaktmästarna. Och grosshandlaren stod just och stäfvade på det ur minnet. Det var ett tryckt formulärkort med ifyllt namn från svenska beskickningen.

Grosshandlaren mindes nästan hela ramsan. Så här stod det på kortet:

The Envoy of Sweden presents his compliments to the Right Honorable Mr Speaker and begs leave to inform Him, that Mr Edwin Dalberg wishes to assist to day the session of the House of Commons.

Det var ytterligare några komplimanger på kortet. Hr Dalberg erinrade sig dem inte med full tydlighet. Hans intresse gällde ju egentligen utsikten att få komma in. Det kunde ju hända, att det ej var plats, att allt var abonneradt eller att sessionens art omöjliggjorde tillträdet för främlingar.

Grosshandlaren hade dessutom blifvit tankspridd. Hans eleganta, nästan snobbiga yttre hade väckt uppmärksamhet, särskildt bland de mindre lyckligt lottade i vänteflocken. En blårusen ung man i sjömansbonnet och med ylleduk om halsen stod och fixerade honom med besvärande envishet. Den unge mannen, som var blondhårig och blåögd och för öfrigt reslig och välväxt, hade en afgjord svensk typ. Men någonting visst tydde på, att han råkat vilse och ursparat.

Det var på intet sätt angenämt för en välklädd och välförd svensk medborgare att på detta sätt vara iakttagen af en landsman, som kanske ej gjort det svenska namnet heder. Det var grosshandlaren därför mycket välkommet, att en vaktmästare just stack hans kort i handen på vakthafvande konstapeln, som genast höjde det ett stycke mot ögonen och började läsa. Tyvärr var den brittiske polismannen en bekväm man, och hans kunskaper i svenska voro ej de bästa. Han förmådde ej tyda de kräkfötter — skönskrifna som de voro — som föreställde ett barbariskt och okänt utländskt namn. Konstapeln nöjde sig med själva begynnelseorden i formuläret, hvilka upplästes med dundrande kommandoröst.

— The Envoy of Sweden, kommanderade konstapeln, och grosshandlaren förstod efter en kort paus och en blick öfver de församlade, att just han var den åsyftade. Det var hans kort, och det var han, som fått sin ansökan beviljad. Konstapeln öppnade dörren till främlingsläktaren.

Grosshandlaren lyfte på hatten och klef uppför trappan. Men han smålog för sig själf åt titulaturen. Det hade gått en spritning genom hela hopen i väntrummet. Allas blickar hade uppsökt just honom. Och i en omständig tankereflex hade han själf rätat upp sig och med sin stramaste hållning bemödat sig att rättfärdiga representantskapet för old Sweden.

The Envoy of Sweden — det var alltså grosshandlare Dalberg, det! Grosshandlare Dalberg från Norrköping!

Ett par dagar senare* var det söndag. Grosshandlaren, som vistades i London dels för affärer, dels för sitt nöje, hade uppgjort angenämt söndagsprogram. Efter frukosten på sitt boardinghouse hade han tagit en omnibus till St. Pauls, där han bevistade den härliga anglikanska mässan. Ritualen i den annars protestantiska engelska statskyrkan har, som bekant, alltjämt katolsk prägel. Upptägen med korgossar och rökelse och de underbara växelbönerna af hvitklädda sångare intresserade ofantligt grosshandlaren från Norrköping. Han njöt så att han glömde sig själf. Till stämningen bidrog ju också halfdunklet under de väldiga hvalfven och de slösande profven på engelsk bildande konst.

När sångmässan var öfver, reste sig med ens halfva publiken och skyndade mot utgångarna. Det var antagligen främlingar, som intresse hade af gudstjänstens intellektuella del. I alla händelser blef kyrkan nästan tom, i samma ögonblick prästen blef synlig i predikstolen.

Först då upptäckte grosshandlaren, som tvekande stod kvar på gången, att "den blårusne" från parlamentet stuttit i bänken bakom honom. "Den blårusne," stod kvar äfven han, ja, han tyktes ännu tilltala hr Dalberg — då denne med högdragen nackrörelse och med allt mer påskyndande steg vandrade mot utgången.

Midt emot St. Pauls ligger en bar, som råkar tillhöra en annan församling, hvarför den hålles öppen, äfven då det är gudstjänst i St. Pauls. Antagligen har dess egen sockenkyrka andra gudstjänsttider. På denna bar hade Dalberg stämt möte med sin gode vän, Erlandsson, svensk, men sjökaptan på en engelsk trade. Det var meningen, att de skulle följas åt till Dockorna, som Dalberg ännu inte sett. Någon bättre ciceron än Erlandsson kunde inte tänkas. Gammal i gatan, bekant med alla nationers flaggor och alla fartygshemligheter.

Baren var nästan tom. Grosshandlaren satte sig ner vid ett glas Pale ale och väntade. Ingen kom. Ingen utom den blårusne unge mannen, som emellertid ej vågade närma sig. Den blårusne satt i sin vrå och hade äfven han ett glas Pale ale framför sig.

Grosshandlaren kände sig på något sätt obehaglig till mods. Hans vän behagade också försena sig. Det var redan en kvart öfver väntetiden, och Dalberg stod inte ut längre. Med en missnöjd sidoblick åt den unge mannen, som satt där och sneglade i mjugg, gaf han tecken, att han ville betala. Hvarefter han aflägsnade sig.

Dalberg stirrade omkring sig åt alla håll. Han gick t. o. m. ett slag rundt drottning Annas staty, men då han i detsamma upptäckte sin förföljare, skyndade han ner mot Oxfordstreet, steg in på Tubestationen vid Bank of England och tog biljett åt motsatt håll mot det tillämnade. Vid första station steg han emellertid af och tog en vagn tillbaka. Vid Bank klef han så upp i en omnibus och befann sig om några minuter vid Dockorna.

Han hade hört beskrivas dessa dockor som ett ofantligt område och äfven som ett missstänkt och

KASVIN—HAMADAN. Ett af gendarmeriets posthus och vaktorn vid landsvägen, ej långt från Hamadan. På andra sidan bergen det röfvaruppflydda Tcharradistriktet.

för främlingar farligt ställe. Det var mer än djärfv att utan ciceron ge sig in i labyrinten, men Dalbergs sköna söndagshumör var redan fördärfadt. Han var retlig, därför att kapten Erlandsson skolkat, och retlig, därför att den där okände behagade korsa hans stigar, hvar han än gick.

Nu hade han då ledd förföljaren på villospår, och han tänkte också visa Erlandsson, att en praktisk karl i värsta fall reder sig själf. Dalberg redde sig också utmärkt. D. v. s. tills han hann fram till dockområdena. Vid ett plankskjul vid själfva gränsen uppenbarade sig plötsligt "den blåfrusne".

Han steg så att säga upp ur marken.

— Sir, tilltalade han Dalberg på tämligen värdad engelska, — I beg your pardon. — Äfven fortsättningen yttrade han på engelska. Han erbjöd sig nämligen att mot en shilling visa främlingen omkring på dockområdena.

Dalberg svarade med ett snävt "no" och en hufvudskakning, hvarefter han ändrade riktning och halft om halft beslöt återvända till sitt boarding-house. Men han var redan fången i labyrinten, det var ingen lätt sak att hitta utgångspunkten.

Han vandrade rundt en kvart, en halftimme och skulle just öfver en bro, då den okände förföljaren åter mötte honom. Grosshandlaren tyckte, att den unge mannen smålog ironiskt. Det ökade i och för sig obehaget, men hur det var, fanns det i det leendet något visst, som bestack.

— Vill ni visa mig ut ur det här hålet, anmodade grosshandlaren mera lakoniskt än artigt.

(Forts. å sid. 384).

HAMADAN. Några infångade förbrytare i gendarmeriets gård. Fotografier från major E. F. Thorell vid Gendarmeriet i Persien.

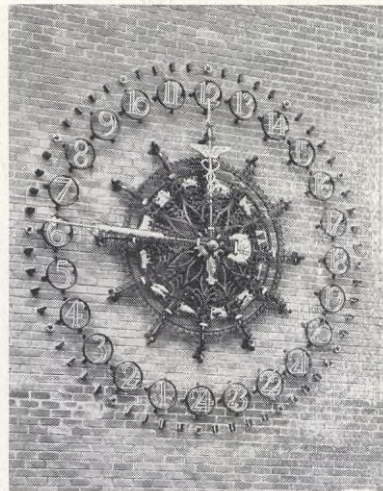

Furstbiskopen af Breslau, kardinal Georg von Kopp afled den 4 mars i Troppau 76 år gammal.

Den bortgångne, hvilken räknades som Tysklands främste kyrkofurste icke blott med afseende på yttre ställning utan äfven med hänsyn till makt och inflytande, var född i små omständigheter som son till en fattig väfverarbetare. Efter att ha lyckats arbeta sig upp till en befattning vid telegraiverket, gjorde han sig bemärkt genom sin ovanliga begåfning, bereddes tillfälle att studera teologi och prästvigdes 1862 25 år gammal. År 1881 utnämndes han till biskop af Fulda, 1887 till furstbiskop af Breslau och år 1893 till kardinal. Som medlem af preussiska herrehuset verkade han på sin tid skickligt och framgångsrikt för en utjämning af den genom den Bismarckska kulturkampen uppkomna motsatsen mellan Preussen och Vatikanen. I de inre

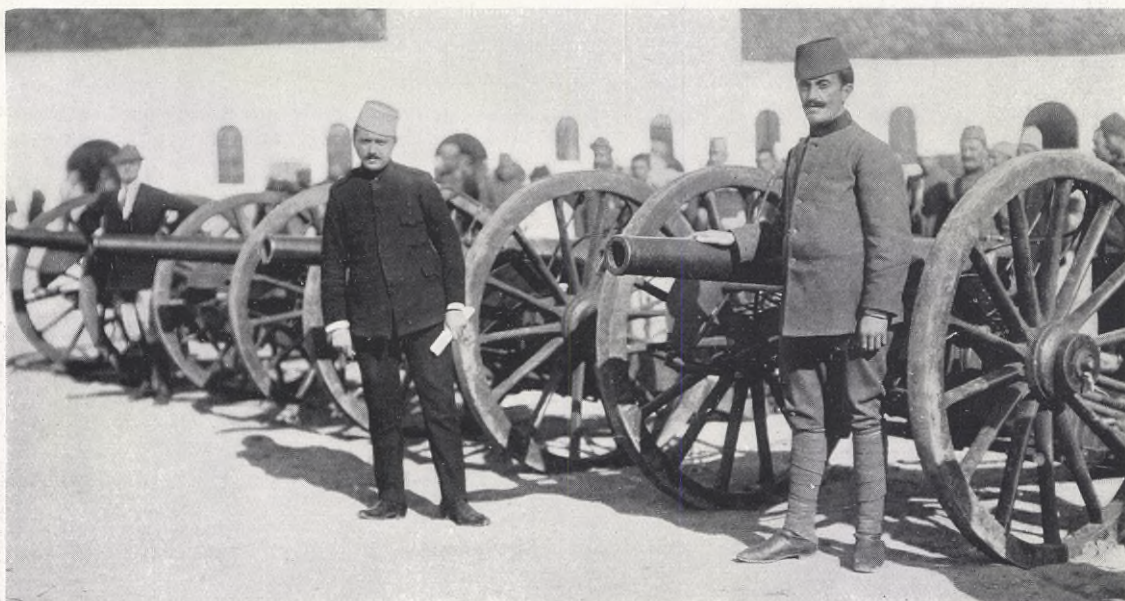
Bild t. v. FURSTBISKOPEN AF BRESLAU, KARDINAL G. VON KOPP, död 4 mars.

Bild t. h. 24-TIMMARSURET, OFFICIELLT INFÖRDT I FRANKRIKE med vidstående ur å ett nytt posthus i Paris

Efter fotograf.

Klocke: Bengt Silfverparre.

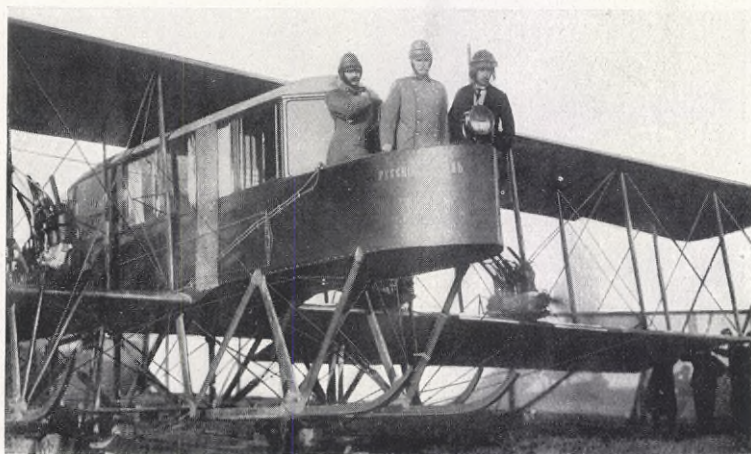
EN ITALIENSK PRESENT TILL ALBANANIEN. (*Text å sid. 371*).

striderna inom Tysklands katolska värld, i hvilka von Kopp tog liflig del, utöfvade han som anhängare af den strängaste ortodoxa riktningen ett utomordentligt inflytande.

Det första uret med urtaflan, enligt den nya officiella bestämmelsen, uppdelade i 24 timmar, har i dagarne uppsatts på en ny posthushyggnad i Paris. Uret mäter i diameter $2\frac{1}{2}$ meter.

Det ryska flygväsendet står, som bekant, på en ganska hög ståndpunkt, och vid upprepade tillfällen har meddelanden ingått om vackra flygbragder, utförda af ryska aviatörer. Flygaren Sikorsky gjorde sålunda härom dagen i Petersburg en uppstigning, hvarvid han ombord på sitt aeroplan medförde icke mindre än 16 passagerare. Han höll sig uppe i luften i 18 min. och nådde en höjd af 300 m.

RYSKT AEROPLAN MED 16 PASSAGERARE, 18 MINUTER I HÖJDEN.

TVÅ NYFUNNNA RAPHAEL-TAFLOR.

MADONNABILD, $\frac{1}{2}$ meter hög. Blef nyligen funnen i ett magasin tillhörigt Nat.-museet i Neapel.

Den kände direktören för museet i Neapel, prof. *Victor Spinazzola*, har i dagarne riktat dess pinakothek med två tafvelfragment af Raphael, hvilka tillmätas ett utomordentligt värde sasom tillhörande mästarens första verk. De hafva ur-

sprungligen utgjort en enda tafla af grandios storlek, hvilken målats för kyrkan St. Augustin i "Citta di Castello".

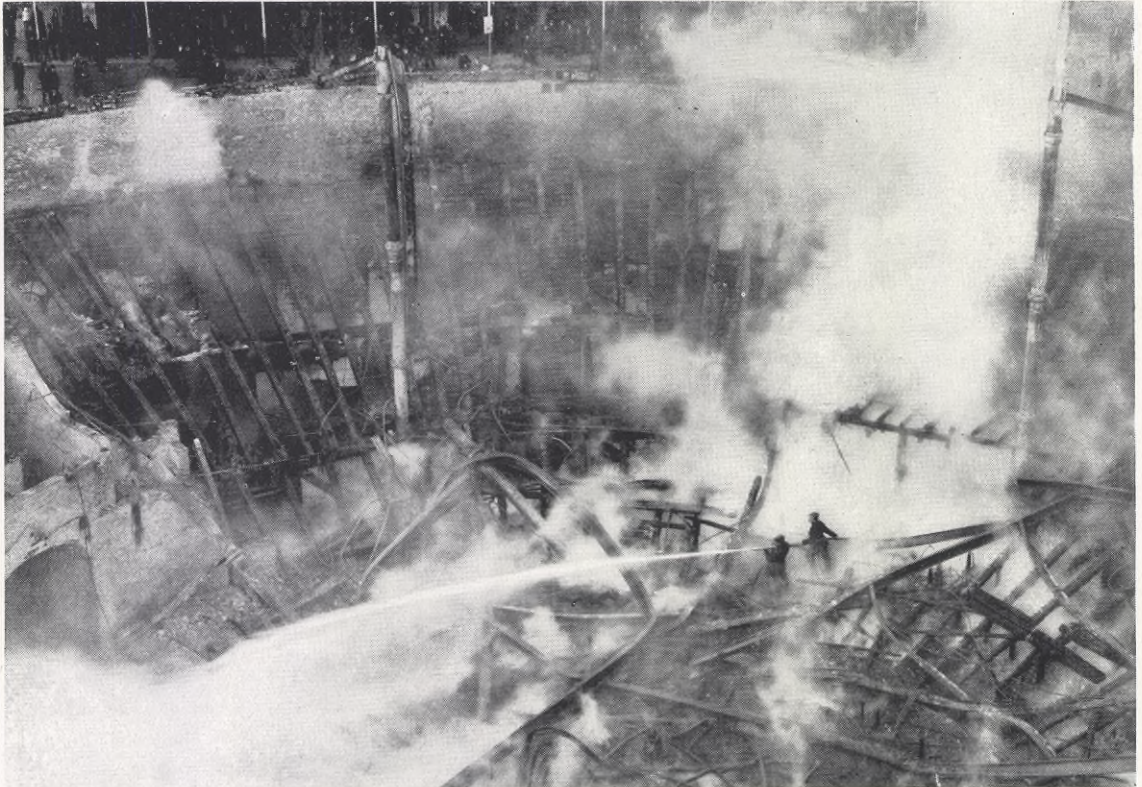
Det större fragmentet har hittills tillskrifvits Peruginos skola, utan att man känt till, att den lärunge som utfört målningen varit den då helt unge Raphael. Taflan återgifver den evige fadern, omsväfvad af serafer. Han håller i handen en krona, smyckad med topaser o. rubiner. Hans hår är blondt, ögonen mörka med sänkta pupiller. Tunikan är mörkt kastanjebrun, manteln högröd och bakgrunden ljus blå.

Det mindre fragmentet föreställer den heliga jungfrun, som med halflutna ögon mildt sänker sitt huvud,

hvilket täckes af ett azurfärgadt dok med smal guldfäll. Denna tafla har helt nyligen påträffats i ett af de många upplagsmagasinen till nationalmuséet i Neapel.

"DEN EVIGE FADERN". Taflan något öfver 1 meter hög.

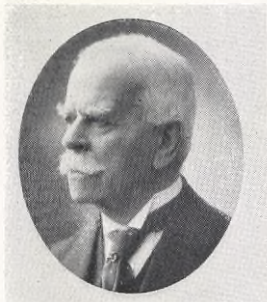
Efter fotograf.

DEN NEDBRUNNA STORA CIRKUSBYGGNADEN I KÖPENHAMN. (Text å sid. 372.)

Kliche: Ernst Silfverparre.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

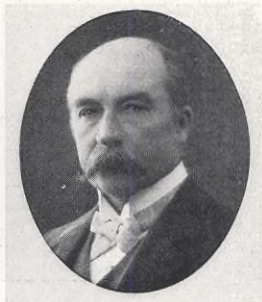
* Data här nedan.

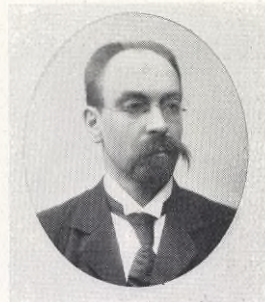
G. WACHTMEISTER.
Grefve. F. d. Landshöfding.
Helsingborg. 80 år 11 Mars.*

A. M. E. LAGERBERG.
Kammarherre. — Stockholm.
70 år 13 Mars.*

A. G. NÖREEN.
Professor. — Upsala.
60 år 13 Mars.*

J. L. BORELIUS.
Professor. — Lund.
55 år 11 Mars.*

F. P. T. HANSSON.
V. Konsul. — Landskrona.
75 år 11 Mars.*

J. OHLSSON.
Landstingsman. — Nyhem.
Borby. 70 år 12 Mars*

O. LINDSTRÖM.
Grosshandl. Kommunalman. —
Kopparberg. 70 år 10 Mars.

N. O. RÖNNE.
Grosshandlande. — Sundsvall.
50 år 2 Mars.

R. L. HAGLUND.
Konstnär. — Stockholm.
70 år 5 Mars.*

K. A. MELIN.
Lektor. Skald. — Stockholm.
65 år 11 Mars.*

A. A. H. JUNGSTEDT.
Professor. — Stockholm.
55 år 17 Mars.*

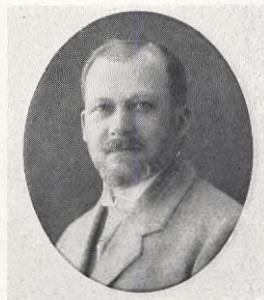
K. H. SEGERBERG.
Öfverlärare. — Stockholm.
50 år 4 Mars.*

J. P. OLIN †.
F. d. Fabrikör. Kommunalman.
— Skara. F. 33. † 25 Febr.

C. A. SVAHN †.
Fabriksidkare. — Svängsta.
F. 48. † 3 Mars.*

A. JOHANSSON †.
Disponent. — Helsingborg.
F. 66. † 25 Febr.

GOTTHARD WACHTMEISTER.
U.-löjtn. v. Skån. husarreg 54, löjtn.
62, atsk. 68, ur krigstj 70. Stats-
revisor 74—75, domänintend. i Mal-
möhus län 78—80, landshöfding i
samma län 80—92, ordf. i Hushälln-
sällsk. 82, i styr. i Alnarps landtr-
inst. 90, Landshöfd. i Blek. län 92—
1900; ordf. i sistn. läns Hushälln-
sällsk. 92, hedersled. i K. Örl-
sällsk. 95. Komm. m. st. k. N. O.

MAGNUS LAGERBERG. Elev
v. Malmö tekn. elem-skola 56—61.
intendent v. Göteborgs musei mynt-
kabinett 62—87, museets ombuds-
man 64—89. Kammarjunk. 65, kam-
marherre 71. Framstående numis-
matiker, upphofsman o. medstift af
Sv. numismat-fören. 73, korresp.
led. af Vitt-, hist- o. ant-akad.,
hedersled. eller led. af ett flertal
utländ. akad. o. lärda samf. Utg-
skrifter i numismat. ämnen. Led.
af Riksd. A. K. 87 B.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

ADOLF NOREEN. Stud. ex. 71, fil. dir. 77, docent i nord. spr. v. Upsala univ. s. a. t. professor derst. 83, ord. sedan 87. Hedersdoktor i Kristiania 11. Språkforskare. Led af Hum. samf., af Vet.-o. Vitt. samh., af Hist. akad. och af Vet. soc. Biografi o. helsid. portr. årg IV: 28.

JACQUES BORELIUS. Stud.-ex. 77, med. lic. 87, med. dr. 90. Andre läk. v. Allm. o. Sahlgrenska sjukh. i Göteborg 87—91, docent i kirurgi v. Lunds univ. 90—91, lasarettsläk. i Karlskrona 91—99, t. e. o. professor i kirurgi v. Karol. inst. 95, t. prof. i kir. o. obstetrik v. Lunds univ. 98—99, professor i kirurgi derst. o. överläk. v. Lunds länslasarettss kirurg. afd. sedan 99. Direktör v. Malmö läns sjukv. inr. i Lund sedan 1900, led. af dir. f. Lunds hosp. o. asyl sedan 02; prorektor v. Lunds univ. sedan 07. Medicinsk förf. Biogr. o. hels.-portr. årg. X: 24.

FRITZ HANSSON. Etablerade efter avslut. skol.-o. handelsstudier egen affär i Landskrona 62, som överlemnades 09. Dansk v. konsul sedan 89. Led. af stadsfullmäktige 80—12, dess v. ordf. eller ordf. 03—12; ordf. i drätselkamm. o. fattigv.-styr till 05 Tidigare ordf. i Hand.-och sjöf.-nämnden. Styr. ordf. o. verkst. dir. i Landskrona sparbank; ordf. i Skån. hand. bankens afd.-styr. i Pantaktiebancens styr. m. m.

JEPPA OHLSSON. Landstingsman sedan 85, numera ålderspresident derst. Mångårig styr.-led. i sparbanken, numera ordf.; led. af kyrko.-o. skolråd god man i. gransk. af förmynderskap. Direktör i Skånska hand.-bankens afd.-kontor i Borby. Led. af Lasarettssdir. i Simrishamn, led. af styr. i döfstumskolan i Lund, styr.-led. i Spritbol. Skåne-Trans.

(Forts. fr. sid. 380).

— Med största nöje, svarade den andre och fortsatte på svenska: — Men annars kan jag stå till tjänst med att visa omkring. Jag känner hvarenda fläck och hvarenda skuta i både East- och West-india.

Grosshandlaren studsade. Mannen var alltså svensk, och hvad mera: hans språk var värdadt, dialektfritt. Det var kanske rent af en fin karl, fast afsigkommen. Grosshandlaren hade inte hjärta att afvisa honom. De sågo sig omkring rätt grundligt, funno en svensk malmturret, en norsk bark af jätte-rika dimensioner (engelsk befraktare förstås) och en liten japansk torpedojagare och mycket annat. Men Dalberg lade knappt märke till någonting annat än sin påtvungne ciceron. Denne ingaf numera något slags förtroende. Dalberg lät honom visa och föra sig, hvart han behagade. Och till sist fann sig grosshandlaren nästan till sin förbluffelse på bottnen af Thamestunneln.

De två voro aldeles ensamma härnere. De hade sett en omnibus försvinna framför dem. Nu fanns här ingenting annat att se än tunnelns bländande hvitgula kakel och de många små elektriska lyktorna i taket.

Och här afslöjade sig förföljaren ändtligen. Grosshandlaren stack handen i bakfickan, där det låg en liten revolver, och beredde sig på det värsta.

— Min herre, sade gynnaren vid hans sida, — jag har en bön till er. Egentligen skulle jag ju inunnit mig på er ämbetslokal, ni är ju svenske envoyén i London?

— Jag? Är jag, utbrast grosshandlarn förbluffad. — Hvar har ni fått den inbillningen ifrån?

I detsamma erinrade sig grosshandlarn det lilla intermezzot i underhusets väntrum.

— Jag är alls ingen envoyé, jag är —

Dalberg afbröt sig. Han fann det oförsiktigt att röja, hvem han egentligen var.

— Inte, sporde vägvisaren och stannade. — Men konstapeln sa ju? Ah — sancta simplicitas — han kunde naturligtvis inte läsa skrifvet — utom möjligen på engelska. Förlåt, sir, då har jag lurat mig själf.

— Men hvad — men hvem är ni då, frågade Dalberg, innan han hunnit lägga band på sin nyfikenhet.

— Det kan knappt intressera min herre, svarade den unge mannen, — jag är en svensk sjöman, för tillfället utan redare och får förtjäna på litet af hvarje.

— Sjöman? Men inte är det ert egentliga yrke?

Dalberg förstod inte, hvart hans grannlagenhet tagit vägen. Intresset tog överhand över grannlagenheten. — Jag låg ju i Uppsala en tid, men så förlorade min far sin förmögenhet. Alltsam-

ROBERT HAGLUND. Elev v. Fria konst. akad. 64—69, tecknare o. etsare; lär. i frihandsteckn. v. Tekn. högskolan sedan 98. Bildade på sin tid Sv konstnär. sjuk.-o. begravn.-kassa samt Fören. i graf. konst; styr.-led. i dessa föreningar samt i Artisternas o. litteratörens sjukkassa; mångårig led. af styr. i Konstnärsklubben, ordf. i Sv. konstnär.-föreningen

ALFRED MELIN. Stud.-ex. 68, fil. dr. 75, adj. v. Nya elem.-skolan i Stockholm 83, lektor i modersmalet o. tyska spr. derst. sedan 03 Skald. en af de 18 i Sv. akad. 98; led. af Sv. akad:s Nobelkommitté sedan 03 Biogr. o. helsid.-portr. årg. V: 27.

AXEL JUNGSTEDT. Elev v. Fria konst. Akad. 78—83, ex. lär. derst. samt led. af Akad. 89, v. professor 07, ord. professor v. Konsthögskolan 09, Genre-, porträtt- o. landskapsmålare.

HUGO SEGERBERG. Stud.-ex. 84, tekn. lär. v. Tekn. skolan i Stockholm 87, v. folkskollär.-semin. i Karlstad 88, v. h. allm. lärov. derst. 90, v. Nya elem.-skolan i Stockh. sedan 11, överlärare i geometr. konstruktionslära v. Tekn. skolan derst. sedan 12.

CARL SVAHN †. Afg.-ex. fr. Chalmersska inst. 67, anst. å kontor i in.-o. utlandet 68—77, delegare i Wahlqvistska klädesfabr. i Karlskrona 78, ensam egare 95. Inköpte Mariobergs yllefabrik v. Svängsta 06 o. överflyttade dit sedan fabriken i Karlskrona nedbrunnit 11. På sin tid led. af stadsfullmäktige o. drätselkammare i Karlskrona samt af landstunget.

mans sjönk till botten i en decemberstorm, och gubben fick slag och dog i förskräckelsen. Han hette annars Lindblad, redare i Norrköping.

Dalberg gapade efter luft som en fisk. Hans ärliga ögon fuktades.

— Lindblad — Norrköping! Kors, är det Manne? Känner du inte igen —?

Dalberg bet sig i läppen. Tänk, om den här människan i alla fall var en bedragare.

— Jag heter verkligen Magnus och — har hela tiden tyckt, att ni påmint om en af min fars affärs-vänner —

— Säg vänner, Manne, säg vänner, utbrast Dalberg och glömde sitt misstroende. — Känner du inte igen farbror Kristoffer?

— Farbror Dalberg, ah, jo visst!

Den blårusne hade med ens återvunnit sin säkerhet. Ingen kunde ta miste på, att det stod en bildad man i de trasiga kläderna.

Högst uppe lyste nu en himmelsstrimma. De voro ute på gatan, på södra Thamesstranden.

— Inte ska vi skiljas så här, ifrade Dalberg och grep den andre i armen. Nu har det grosshandlarn, som blef ifrig. — Därborta ligger en bar. Låt mig se! Kuriöst! Den har samma namn som den utanför St. Pauls. Jag måtte väl inte tagit fel på mötesplats.

Grosshandlare Dalbergs misstanke visade sig vara riktig. På den lilla baren satt hans vän Erlandsson, knarrig och stel och laddes knappt kännas vid sin vän — än mindre hans nyförvärfvade bekant.

— Men som svensk och min vän måste du söka skaffa Manne hyra, öfvertalade Dalberg. Erlandsson skakade på huvudet. Han var tydligen allvarligt stött öfver att ha fått vänta. Stött öfver att en annan — och fullt kompetent — ciceron — ersatt honom.

Afskedet blef en smula kyligt. Men då grosshandlarn Dahlberg åter stod ute på gångbanan, ensam med sin nyupptäckte unge vän, var det som om just Erlandssons snähet bestämt honom.

— Godt, my boy, om så alla briter och halfbriter öfverge dig, så skall inte gamla Sweden göra det. Nu är jag *Envoy of Sweden*, förstår du, och nu följer du med mig hem! Jag har en plats ledig på mitt kontor enkom för dig.

Den blårusne var redan inte längre blårusen. Han räckte handen till sin farbror och "envoyé". Men han förmäde inte tala.

Han fick tillfälle att tacka senare. Och Kristoffer Dalberg behöfde aldrig ångra, att en engelsk polis-konstapel utnämnt honom till envoyé.

INNEHÅLL: Statsrådet Axel Venersten (biografi o. helsidesportr.). — Prof. C. Y. Sahlin. — Bankdir. M. L. Wallenberg. — Riksdagsupplösnigen. — Jönköpings stadspark och dess skapare. — Svenskarne i dansk-tyska kriget. — Major O. Ohlson †. — Fransk främlingslegionär. — Teaterpremiärer i hufvudstaden. — Wallanderutställningen i Stockholm — Brokigt utomlandsnytt — Återfunna Raphaels-tafelr. — Prinsessan Lamballe. Af Ada Damm. — Veckans porträttgalleri. — "Envoyén". Ber. af K. G. Ossian-Nilsson.

Eftertryck a, text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.